

Sygn. akt VIII C 459/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 października 2021 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi, VIII Wydział Cywilny

w następującym składzie :

Przewodniczący : Sędzia Tomasz Kalsztein

Protokolant : Dorota Piasek

po rozpoznaniu w dniu 14 września 2021 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) z siedzibą w (...) w (...) ***przeciwko*** A. Ł.

o zapłatę

1. oddała powództwo;
2. zasądza od powoda (...) z siedzibą w (...) w (...) na rzecz pozwanej A. Ł. kwotę 3.617 zł (trzy tysiące sześćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu w całości.

Sygn. akt VIII C 459/21

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 4 lutego 2020 roku, wniesionym w elektronicznym postępowaniu upominawczym, skierowanym przeciwko A. Ł., (...) z siedzibą w (...) (...), reprezentowany przez pełnomocnika w osobie radcy prawnego, wniósł o zasądzenie na swoją rzecz kwoty 13.032,21 zł z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od kwoty 9.602,02 zł od dnia 24 lutego 2019 roku do dnia zapłaty. Nadto, powód wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu. W uzasadnieniu wskazano, że dochodzona pozwem wierzytelność wynika z umowy pożyczki zawartej przez pozwaną z pierwotnym wierzycielem w dniu 21 grudnia 2018, zgodnie z którą pozwana miała w terminie określonym w harmonogramie spłat dokonać zwrotu pożyczonej kwoty 9.602,02 zł, a nadto opłaty przygotowawczej w kwocie 550 zł, prowizji w kwocie 5600,02 zł oraz odsetek od kwoty udzielonej pożyczki o wartości 1.255,82 zł. Podniesiono, że pożyczkobiorca nie wywiązał się z przyjętego na siebie zobowiązania, w następstwie czego kwota należności głównej stała się wymagalna wraz z kwotą odsetek za opóźnienie w dniu 23 lutego 2019 roku. Wskazano przez powoda umowa miała zostać zawarta przez pozwaną za pomocą środków porozumiewania się na odległość. Na mocy umowy ramowej z dnia 12 września 2018 roku oraz aktu cesji z dnia 21 marca 2019 roku wierzyciel pierwotny (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. dokonał przelewu wierzytelności przysługującej od pozwanej na rzecz powoda.

(pozew k.4-5)

W dniu 4 maja 2020 roku Sąd Rejonowy Lublin-Z. w L. wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym

(nakaz zapłaty k. 6)

W dniu 26 marca 2021 roku pozwana złożyła sprzeciw od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym.

(sprzeciw k. 17)

Postanowieniem z dnia 31 marca 2021r Referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin – Zachód w Lublinie przekazał sprawę do Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi.

(postanowienie k.19)

Pismem z dnia 2 czerwca 2021 roku, na skutek wezwania Sądu, powód uzupełnił braki formalne pozwu w ten sposób, że złożył odpisy pełnomocnictwa oraz kserokopie dokumentów wskazane w liście dowodów zamieszczonej pod uzasadnieniem pozwu.

(pismo pełnomocnika powoda wraz z załącznikami k.24)

Na rozprawie w dniu 14 września 2021 roku pozwana reprezentowana przez pełn. z wyboru wniosła o oddalenie powództwa, podnosząc, iż pozwana nie zawierała przedmiotowej umowy pożyczki jak również nie otrzymała od pierwotnego wierzyciela kwot wskazanych w pozwie.

(protokół rozprawy k. 62)

wie.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 12 września 2018 roku pomiędzy (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W., a (...) z siedzibą w (...) (...) została zawarta Ramowa Umowa Zakupu Wierzytelności wymagalnych, niespłaconych terminowo, których zakup miał nastąpić każdego dnia cesji. Wierzytelności miały być wskazane w pliku danych przekazywanym przed dniem cesji. Umowa została zawarta na okres 6 miesięcy.

W dniu 24 stycznia 2019 roku strony zawarły aneks nr (...) do Ramowej Umowy Zakupu Wierzytelności z dnia 12 września 2018 roku, zgodnie z którym Ramowa Umowa została przedłużona na okres 6 miesięcy od dnia podpisania aneksu.

(dowód: oświadczenie k.33, ramowa umowa zakupu wierzytelności k.43-46, aneks k.47-47v., pełnomocnictwo k.48)

W dniu 21 grudnia 2018 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. wygenerowała dokument zatytułowany „Umowa pożyczki gotówkowej nr (...) - (...)” wraz z Załącznikiem A „harmonogram spłaty”, Załącznikiem B „formularz informacyjny dotyczący umowy pożyczki”, Załącznikiem nr 4 „wzór oświadczenia o odstąpieniu od umowy”, Załącznikiem nr 5 „Tabela opłat i prowizji”, oraz „wniosek o udzielenie pożyczki gotówkowej w (...) sp. z o.o.”.

W dokumencie zatytułowanym „Umowa pożyczki gotówkowej nr (...) - (...)” wskazano, że kwota pożyczki na okres 130 tygodni wynosi 9602,02 zł. Opłatę przygotowawczą wskazano na kwotę 550 zł, prowizję na kwotę 5.600,02 zł, a odsetki od kwoty udzielonej pożyczki na kwotę 1.255,82 zł. Złożenie wniosku o udzielenie pożyczki inicjowało zawarcie umowy pożyczki oraz otrzymanie pożyczki (§ 3 ust. 1 umowy). Pożyczkobiorca miał wskazać rachunek bankowy do otrzymania kwoty pożyczki i z tego rachunku dokonać wpłaty uwierzytelniającej lub zostać zweryfikowany przez usługę (...) (§ 3 ust. 2e umowy). Stosownie do § 3 ust. 3 umowy, pożyczkobiorca składał wniosek o udzielenie pożyczki kontaktując się telefonicznie z pożyczkodawcą, a następnie wypełniając formularz wniosku. Zgodnie z § 4 ust. 1 umowy, udzielenie pożyczki następowało po: a) złożeniu pożyczkobiorcą wniosku o udzielenie pożyczki, b) złożeniu niezbędnych zgód i oświadczeń, c) pozytywnej weryfikacji pożyczkobiorcy przez pożyczkodawcę, d) otrzymaniu, zapoznaniu się, akceptacji i podpisaniu przez pożyczkobiorcę umowy udzielenia pożyczki gotówkowej wraz z załącznikiem. Stosownie do § 8 ust. 7 umowy, pożyczkobiorca mógł wypowiedzieć umowę z zachowaniem 14 dniowego okresu wypowiedzenia w drodze pisemnej. Zgodnie z § 8 ust. 8 umowy, pożyczkodawca mógł rozwiązać umowę ze skutkiem natychmiastowym między innymi w przypadku: braku spłaty rat pożyczki, czy braku spłaty

zaległości w ciągu 14 dni od daty, w której pożyczkobiorca otrzymał wezwanie do zapłaty i informację o wypowiedzeniu bądź w ostatnim dniu do odbioru listu poleconego.

(dowód: wydruk wniosku o udzielenie pożyczki k.25-26, wydruk umowy pożyczki k.27-29, wydruk harmonogramu k.29v-30, wydruk formularza informacyjnego k.30v-33, wzór oświadczenia o odstąpieniu k.33v, wydruk tabeli opłat i prowizji k.34)

W dniu 21 lutego 2019 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. dokonała przelewu w kwocie 3.000 zł na rachunek bankowy o numerze (...) tytułem „Instant F. (...)”. Jako rodzaj operacji wskazano „przelew do innego banku”, a odbiorcę wskazano (...).

(dowód: potwierdzenie przelewu k.26)

W dniu 21 grudnia 2018 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. dokonała przelewu w kwocie 2500 zł na rachunek bankowy o numerze (...) tytułem „Instant F.. W dniu 21 grudnia 2018 roku (...) Sp. z o.o. w W. dokonała przelewu kwoty 7.102,02 zł na rachunek bankowy nr (...) tytułem P. B. (...)”.

(dowód: potwierdzenie przelewu k.36, k. 37)

W dniu 23 lutego 2019 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. wygenerowała wypowiedzenie umowy pożyczki nr (...) z dnia 21 grudnia 2018 roku i wezwanie do zapłaty kwoty 17.007,86 zł dla A. Ł..

(dowód: wydruk wypowiedzenia k.35)

W dniu 21 maja 2019 roku pomiędzy (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W., a (...) z siedzibą w (...) (...) została zawarta umowa cesji wierzytelności wymienionych w pliku danych o nazwie „ (...)_21_3_2019.xlsx”. W załączniku do umowy pod pozycją 51 wskazano zobowiązanie A. Ł. z tytułu umowy z dnia 21 grudnia 2018 roku w kwocie 17.007,86zł.

W dniu 16 kwietnia 2019 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. złożyła oświadczenie, że (...) z siedzibą w (...) (...) dokonała zapłaty ceny zakupu wierzytelności określonej w pkt 3.1.1 Ramowej Umowy Zakupu Wierzytelności z dnia 12 września 2018 roku w kwocie 444955,06 zł.

(dowód: akt cesji k.40, załącznik k.41, oświadczenie k.39)

W dniu 28 marca 2019 roku (...) wygenerowała zawiadomienie o cesji wierzytelności z tytułu „pożyczki LoanMe z dnia 21 grudnia 2018 roku i wezwanie do zapłaty kwoty 10404,59zł dla A. Ł..

(dowód: zawiadomienie k.38)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie przedstawionych przez stronę powodową dokumentów i wydruków komputerowych. Dowodzą one, że (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. wygenerowała wydruki o opisanej wyżej treści oraz zawarła z powodem umowę cesji, która – przynajmniej według jej treści – obejmowała wierzytelność z pożyczki numer (...) - (...).

Powyższe dokumenty nie pozwalały natomiast uznać za udowodnione twierdzenia powoda, jakoby jego poprzedniczka prawna ((...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.) faktycznie zawarła z pozwaną umowę pożyczki numer (...).

Ze zgromadzonego materiału dowodowego nie wynika, aby A. Ł. kiedykolwiek kontaktowała się z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W., złożyła wniosek o udzielenie pożyczki, który inicjował zawarcie umowy pożyczki. Zgodnie z zapisami zawartymi w wydruku zatytułowanym „Umowa pożyczki gotówkowej nr (...) - (...)” pożyczkobiorca miał złożyć wniosek o udzielenie pożyczki kontaktując się telefonicznie z pożyczkodawcą, a następnie wypełnić formularz wniosku. Okoliczności te nie zostały w niniejszej sprawie w żaden sposób wykazane.

Udzielenie pożyczki miało nastąpić dopiero po złożeniu pożyczkobiorcą wniosku o udzielenie pożyczki oraz otrzymaniu, zapoznaniu się, akceptacji i podpisaniu przez pożyczkobiorcę umowy udzielenia pożyczki gotówkowej wraz z załącznikiem. Do akt sprawy złożono natomiast same niepodpisane wydruki. Taki sposób zawarcia umowy wynika natomiast z samej treści wydruku „Umowa pożyczki gotówkowej nr (...) - (...)”. Nie wykazano, aby pozwana wskazała rachunek bankowy do otrzymania kwoty pożyczki i z tego rachunku dokonała wpłaty uwierzytelniającej lub została zweryfikowana przez usługę (...). Brak jest zatem w aktach rozpoznawanej sprawy oświadczenia pozwanej potwierdzającego wolę zawarcia umowy pożyczki z pierwotnym wierzycielem o numerze wskazanym w wydruku „Umowa pożyczki gotówkowej nr (...) - (...)”. Brak jest także podstaw do przyjęcia, że umowa została doręczona pozwanej przed jej zawarciem (art. 384 § 4 k.c.), oraz że zaakceptowała ona treść tych dokumentów. Powódka nie dołączyła do pozwu potwierdzenia doręczenia pozwanej umowy na trwałym nośniku.

Ponadto, z treści wydruku „Umowa pożyczki gotówkowej nr (...) - (...)” wynika jasno, że pożyczkodawca mógł rozwiązać umowę ze skutkiem natychmiastowym w przypadku braku spłaty zaległości w ciągu 14 dni od daty, w której pożyczkobiorca otrzymał wezwanie do zapłaty i informację o wypowiedzeniu bądź w ostatnim dniu do odbioru listu poleconego. Do akt sprawy nie zostało natomiast złożone wezwanie do zapłaty, a także nie zostało potwierdzone doręczenie pozwanej wezwania do zapłaty oraz zawiadomienia o cesji. Zatem ewentualne wypowiedzenie umowy nie było skuteczne.

Nie zostało także udowodnione, aby pozwana otrzymała od powoda kwotę pożyczki. Do akt sprawy złożono wprawdzie dwa potwierdzenia przelewów datowane na 21 grudnia 2018 roku, jednakże zostały one dokonane na rachunki inne niż wskazane w formularzu wniosek o zawarcie umowy pożyczki.. Z akt sprawy nie wynika, aby istniało ewentualnie inne zobowiązanie pozwanej, na poczet którego zostałyby, za jej zgodą dokonany ów przelew. W pierwszym przelewie błędnie wskazano nazwisko odbiorcy. Powód nie wykazał również, iż rachunek na który dokonano przelewu kwot został rzeczywiście wskazany przez pozwaną. Na uwagę zasługuje przy tym, że na dostawcy usług płatniczych spoczywa jedynie obowiązek weryfikacji numeru rachunku, nie zaś danych posiadacza rachunku, na którego rzecz ma nastąpić wpłata. Oznacza to, że w świetle obowiązujących przepisów bankowi nie można zarzucić niedochowania należytej staranności poprzez niesprawdzenie personaliów beneficjenta przelewu z danymi posiadacza rachunku (por. Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 31 października 2014 roku, I ACa 607/14, opubl. LEX).

Wszystkie powyższe okoliczności przesądziły o tym, że nie jest możliwe ustalenie, czy i jakiego rodzaju stosunek prawny łączył pozwaną z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.. Dane i dokumenty zaprezentowane przez powoda nie mają jednoznacznego wydzźwięku w tym zakresie.

Wbrew twierdzeniom powoda, dowodem potwierdzającym zawarcie przez pozwaną z pierwotnym wierzycielem umowy pożyczki nie jest złożona tabela (k.69), mająca wskazywać wpłaty pozwanej na poczet owej pożyczki. W istocie stanowi ona kontynuację twierdzeń pozwu. Nie wiadomo, kiedy, kto i na jakiej podstawie sporządził wskazaną tabelę. Nie została ona przez nikogo podpisana ani opatrzona oznaczeniem podmiotu ją wystawiającego. Mogła zostać sporządzona w każdym czasie przy pomocy prostego edytora tekstu.

W myśl przepisu art. 6 k.c., ciężar udowodnienia twierdzenia faktycznego spoczywa na tej stronie, która z tego twierdzenia wywodzi skutki prawne. Reguła ta znajduje również swój procesowy odpowiednik w treści art. 232 k.p.c., w świetle którego strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Oznacza to, że obecnie sąd nie jest odpowiedzialny za wynik postępowania dowodowego, a ryzyko nieudowodnienia podstawy faktycznej żądania ponosi powód. Podkreślenia w tym miejscu wymaga, że powód, jako strona inicjująca proces, jest obowiązany do udowodnienia wszystkich twierdzeń pozwu, w oparciu o które sformułował swe roszczenie. Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego, zadaniem sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (por. wyrok SN z dnia 17 grudnia 1996 roku, I CKU 45/96, OSNC 1997/ 6-7/76). Podkreślić jednak należy, że dowodzenie własnych twierdzeń nie jest obowiązkiem strony ani materialnoprawnym, ani procesowym, a tylko spoczywającym na niej ciężarem procesowym i w konsekwencji sąd

nie może nakazać, czy zobowiązać do przeprowadzenia dowodu i tylko od woli strony zależy, jakie dowody sąd będzie prowadził. Jeżeli strona uważa, że do udowodnienia jej twierdzeń wystarczy określony dowód i dlatego nie przytacza innych dowodów, to jej błąd nie jest usprawiedliwiony, sama ponosi winę niezgłoszenia dalszych dowodów i nie może zarzucać nieuzasadnionego uniemożliwienia wykazania jej praw.

W świetle art. 6 k.c., to powód winien był zatem wykazać istnienie stosunku prawnego pierwotnego wierzyciela z pozwaną oraz przede wszystkim istnienie należnego mu roszczenia, której to powinności nie sprostął. N. ciężarowi dowodowemu w tym zakresie musiało mieć dla powoda negatywne konsekwencje procesowe. Przede wszystkim tę, że Sąd - w braku dowodów przeciwnych - uznał, że A. K. nigdy nie złożyła oświadczenia woli, którym wyraziła chęć zawarcia umowy pożyczki numer (...) z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W..

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo jako nieudowodnione podlegał oddaleniu w całości.

W niniejszej sprawie powód wnosił o zasądzenie kwoty 13.032,21 zł z odsetkami z tytułu umowy pożyczki numer (...) przez pozwaną w dniu 21 grudnia 2018 roku z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W., którą to wierzytelność nabył w drodze umowy przelewu.

Stosownie do treści art.509 § 1 k.c., wierzyciel (cedent) może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Jak wynika z § 2 powołanego przepisu, wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Umowa przelewu może zostać zawarta w dowolnej formie, lecz jeżeli wierzytelność jest stwierdzona pismem, przelew tej wierzytelności powinien być również pismem stwierdzony (art.511 k.c.). Skutkiem przelewu wierzytelności jest zmiana wierzyciela przy jednoczesnym zachowaniu dotychczasowego kształtu zobowiązania. Jak wynika z art.514 k.c., jeżeli wierzytelność jest stwierdzona pismem, zastrzeżenie umowne, iż przelew nie może nastąpić bez zgody dłużnika, jest skuteczne względem nabywcy tylko wtedy, gdy pismo zawiera wzmiankę o tym zastrzeżeniu, chyba że nabywca w chwili przelewu o zastrzeżeniu wiedział.

Na skutek przelewu wierzytelność cedenta (dotychczasowego wierzyciela) przechodzi na cesjonariusza (nabywcę wierzytelności) w takim stanie, w jakim dotychczas istniała. Zasadniczo cesja nie wpływa na kształt wierzytelności, zmienia się jedynie podmiot uprawniony do żądania świadczenia. Podkreślić należy, że warunkiem skutecznej cesji wierzytelności jest istnienie tego prawa. W związku z tym, aby wierzytelność mogła być przedmiotem przelewu, musi być w dostateczny sposób zindywidualizowana poprzez dokładne określenie stosunku zobowiązaniowego, z którego wynika. Judykatura przyjęła, że oznaczenie wierzytelności to wskazanie stron tego stosunku, świadczenia oraz przedmiotu świadczenia. Elementy te w momencie zawierania umowy przelewu powinny być oznaczone lub przynajmniej oznaczalne. Natomiast do chwili przejścia wierzytelności z majątku zbywcy do majątku nabywcy winno nastąpić dokładne sprecyzowanie pozostałych elementów stosunku zobowiązaniowego, w ramach którego istnieje zbywana wierzytelność (por. wyrok Sądu Okręgowego w Białymstoku z dnia 7 października 2013 roku, II Ca 770/13, Portal Orzeczeń Sądu Okręgowego w Białymstoku i orzecznictwo tam powołane).

W niniejszej sprawie, powód przedłożył do akt sprawy dokumenty, z których wynika, że w dniu 21 marca 2019 roku pomiędzy (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W., a (...) z siedzibą w (...) (...) została zawarta umowa cesji wierzytelności. W załączniku do umowy pod pozycją 51 wskazano zobowiązanie A. Ł. z tytułu umowy z dnia 21 grudnia 2018 roku w kwocie 17.007,86 zł.

Okoliczność ta nie prowadzi jednak do uwzględnienia powództwa. Albowiem, zgodnie z zasadą *nemo plus iuris in alium transferre potest quam ipse habet* (nikt nie może przenieść na drugą osobę więcej praw, aniżeli sam posiada) powód mógł tylko wówczas skutecznie nabyć wierzytelności objętą pozwem, jeśli rzeczywiście przysługiwała ona podmiotowi dokonującemu jej zbycia na rzecz powoda.

Mając na względzie ustalony stan faktyczny, brak jest podstaw do przyjęcia, że między (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W., a A. Ł. doszło do zawarcia w dniu 21 grudnia 2018 roku w sposób skuteczny umowy pożyczki. Umowa pożyczki stanowi typ umowy nazwanej, uregulowanej w art. 720 i następnych k.c. Jest to umowa konsensualna, wymagająca dla swej skuteczności złożenia zgodnych oświadczeń woli przez strony – dającego i biorącego pożyczkę, mocą których dający zobowiązuje się przenieść na biorącego własność określonej ilości pieniędzy albo innych rzeczy oznaczonych co do gatunku, natomiast biorący zobowiązuje się zwrócić otrzymane rzeczy na zasadach określonych w umowie. Natomiast, za umowę o kredyt konsumencki uważa się w szczególności umowę pożyczki w wysokości nie większej niż 255.550 zł albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, którą kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi (art. 3 ust. 2 pkt 1 w związku z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim – tj. Dz.U. z 2018r poz. 993).

Ponieważ postępowanie dowodowe nie potwierdziło, aby A. Ł. złożyła względem (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. oświadczenie woli zawarcia umowy pożyczki (notabene nie ma zresztą dowodu także na to, aby (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. złożyła względem A. Ł. jakiegokolwiek oświadczenie zwrotne), uznać należało, że ani umowa pożyczki ani w konsekwencji roszczenia mające z niej wynikać – nigdy nie zaistniały.

To zaś w sposób oczywisty rzutuje na skuteczność zawartej przez powoda umowy cesji, w zakresie dotyczącym przelewu wierzytelności względem A. Ł. z tytułu pożyczki. Skoro, jak wskazano powyżej, wierzyciel może przenieść na inny podmiot tylko tyle uprawnień, ile sam posiada, to oczywiste jest, że jeżeli wierzyciel nigdy nie nabył danej wierzytelności to nie może jej przenieść na zasadzie art. 509 k.c. (por. także wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 kwietnia 2003 roku, V CKN 1630/00, opubl. LEX nr 80251). Wobec tego, nie budzi wątpliwości to, że powołana umowa cesji nie doprowadziła do przeniesienia na powoda żadnego roszczenia względem pozwanej (gdyż roszczenie takie nie istniało), a z tego zaś wynika wniosek, że, nie nabywając żadnego roszczenia, powód nie nabył także legitymacji koniecznej do wytoczenia przedmiotowego powództwa.

W tym miejscu warto przypomnieć, że zgodnie art. 5 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 30 maja 2014 roku o prawach konsumenta (t.j. Dz.U. 2019, poz. 134) spełnienie świadczenia niezamówionego przez konsumenta, o którym mowa w art. 9 pkt 6 ustawy z dnia 23 sierpnia 2007 roku o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym (Dz.U. 2017, poz. 2070), następuje na ryzyko przedsiębiorcy i nie nakłada na konsumenta żadnych zobowiązań, zaś brak odpowiedzi konsumenta na niezamówione świadczenie nie stanowi zgody na zawarcie umowy. Natomiast, ciężar dowodu, że spełniono świadczenie zamówione przez konsumenta albo że konsument podjął dodatkowe działania, które potwierdzają następcze zawarcie umowy po otrzymaniu świadczenia niezamówionego, spoczywa na przedsiębiorcy. W doktrynie podkreśla się, że art. 5 ustawy o prawach konsumenta, znajduje zastosowanie do każdego świadczenia spełnionego przez przedsiębiorcę na rzecz konsumenta, niezależnie od jego przedmiotu, w tym do niezamówionego świadczenia usług finansowych na rzecz konsumenta, o ile umowa między stronami miałaby zostać zawarta na odległość (art. 4 ust. 2 ustawy o prawach konsumenta in fine) (tak między innymi T. Czech, „Prawa konsumenta. Komentarz.” 2017 rok).

W realiach przedmiotowej sprawy, powód nie wykazał, aby świadczenie kwoty wskazanej w umowie pożyczki w złożonych do akt sprawy potwierdzeniach przelewu rachunki bankowe było zamówione przez pozwaną, w konsekwencji w świetle art. 5 ust. 1 ustawy o prawach konsumentach, nie jest uprawniony do żądania jej zwrotu.

Z powyższych względów powództwo przeciwko pozwanej należało oddalić w całości.

Nie ulega wątpliwości, że powołanie dowodów na wykazanie zasadności roszczenia, obciążało powoda już w pozwie. Powód powinien był w pozwie nie tylko jasno wykazać czego się domaga, ale też powołać dowody na wykazanie zasadności swojego żądania. Poza sporem bowiem pozostaje, że zawsze zachodzi obiektywna potrzeba powołania w pozwie dowodów na wykazanie zasadności swoich roszczeń w zakresie żądanej ochrony prawnej. Kodeks postępowania cywilnego daje wprawdzie stronom możliwość przedstawienia nowych dowodów w postępowaniu odwoławczym (art. 381 k.p.c.). Możliwość ta jest obostrzona określonymi warunkami - potrzeba powołania się na dany

dowód musi się ujawnić już po zakończeniu postępowania przed Sądem pierwszej instancji - przy czym strona nie może skutecznie żądać ponowienia lub uzupełnienia dowodu w postępowaniu apelacyjnym tylko dlatego, że spodziewała się korzystnej dla siebie oceny określonego dowodu przez Sąd pierwszej instancji (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 lipca 2003 roku, I CKN 503/01, LEX nr 121700; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 marca 1999 roku, I PKN 640/98, opubl. OSNP 2000 rok, nr 10, poz. 389).

Mając na uwadze powyższe, powództwo podlegało oddaleniu w całości.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania. Powódka przegrała proces w całości winna więc zwrócić poniesione przez pozwaną koszty w kwocie 3.617 zł, na które złożyły się: koszty zastępstwa procesowego w kwocie 3.600 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.